

drive deres Virksomhed paa Land, vil det være urimeligt at stille Krav overfor dem i den Retning. Man mener heller ikke, at der i den Retning vil vindes væsentligt ved at kræve en længere Værkstedsuddannelse. Lovforslaget nævner 3 Aar, Maskinmestrenes Forening vil have, at det skal være 5 Aar. Udvalget er blevet staaende ved Værkstedsuddannelsen, som Lovforslaget angiver, navnlig, da det er iat vente, at Indførelsen af Haandværksprøven i Forbindelse med de nye Bestemmelser, der skulle træffes om, hvilken Art af Arbejde Læringsen skal have været beskæftiget med, samt de forøgede Krav til godkendte Værksteder ville gøre Maskinisternes Uddannelse som Haandværkere fyldigere og mere svarende til Formaalet end den nugældende Ordning. Da det af mange Grunde maa anses for formaalistjensigt, at Haandværksprøven afholdes paa et Statsværksted og da navnlig paa Orlogsværftet, gaar Udvalget ud fra, at dette om muligt vil finde Sted.

Udvalget anser det for en Mangel ved de nugældende Bestemmelser, at der ikke er stillet noget Krav om, at den søfarende Maskinist skal have forrettet Tjeneste som Fyrbøder, forinden han erhverver Bevis som Maskinmester. Denne Mangel bør ogsaa rettes ved en Revision af Sønæringsloven, hvor Bestemmelserne om Maskinisternes Uddannelse om Bord høre hjemme. Naar der ved Sagens første Behandling blev omtalt det uheldige i, at de søfarende Maskinistre savnede Uddannelse i at fyre, er Udvalget af den samme Opfattelse, men mener ikke, at en Bestemmelse herom hører hjemme i dette Forslag til Lov om Eksamen for Skibsmaskinister, men derimod i Sønæringsloven.

Hvad angaar den Værkstedsprøve, der omtales, mener Udvalget, at den fornødne Uddannelse vil kunne erhverves ved en 3-aarig Læretid. Derom kan der naturligvis være delte Meninger. Men paa den anden Side maa man erindre, at Anlægget for at erhverve sig disse Kundskaber er saa højt forskelligt hos de forskellige Individuer, idet en hurtigere kan lære det fornødne, medens en anden skal have længere Tid dertil, saa vi mene ikke, at det vil være nødvendigt at tvinge dem til at staa i en saadan Lære i en Tid af 5 Aar. Tværtimod mene vi, at det er tilstrækkeligt, naar der bliver truffet strengere Bestemmelser med Hensyn til de Værksteder, hvorpaa de uddannes, og med Hensyn til den Prøve, de skulle af-

lægge, inden de blive færdige. Naar denne Prøve sker paa et Værksted, hvor man er sikker paa, at de ere Genstand for tilstrækkelig Kontrol, saaledes at de ikke kunne skaffe sig Hjælp hverken ved Maskiner eller fra Venner, vil det vistnok være fuldt tilstrækkeligt. Man har tænkt sig en Anordning angaaende Kravene til Haandværksprøven, der omtrent kunde lyde, som følger: For Maskinarbejders Vedkommende skulle de kunne færdiggøre og tilpasse Kiler, Noter og andre simple Maskindele, file en Flade plan, sammenfile og tilskrabe Pander, mejsle Smørgange i Pander, afdreje Bolte, Skruer o. l. og skære Gevind, skrabe og slibe Haner og Ventilr. For Kedelarbejders Vedkommende skulle de kunne stemme Pladesamlinger, stemme Rør med Rørvalse eller Haandstemmer samt nitte og stemme Nagler. For Smedearbejders Vedkommende skulle de kunne smede eller istandsætte Værktøj eller simple Maskindele, og for andre Arbejders Vedkommende skulle de kunne anbringe Paknings- og Tætningsmidler, samle Rør, Ventiler o. l., foretage foreløbig Udbedring af Rør, paasætte Lapper af Kobber eller Messing paa Rør, istøbe Hvidtmetal i Pander samt rette en højet Stang. Hvis man tænker sig en saadan Anordning for Kravene til en Haandværksprøve eller noget i den Retning, og de bestaa denne Prøve paa et statsanerkendt Værksted, altsaa helst et saadant, som er anført her i Betænkningen, gaar Udvalget ud fra, at det vil være fuldt ud tilstrækkeligt, og af den Grund mener man altsaa ikke at ville gaa bort fra Bestemmelsen om de 3 Aar.

Saa er der ogsaa i Henhold til Andragende fra Maskinmestrenes Forening foreslaaet optaget en Bestemmelse i § 1 om en Skibsmaskiningeniørekksamen. Maskinmestrenes Forening har med Styrke fremsat Ønske om, at der maatte blive indført en saadan Eksamen, eller maaske rettere, at Titelen „Ingeniør“ maatte blive anvendt for Maskinmestrene. Vi have i Udvalget drøftet den Sag meget nøje og ere komne til det Resultat, at efter den Udvikling, Handelsflaaden har faaet i de senere Aaringer, vil det være fuldt berettiget, at de, som skulle have den øverste Ledelse og det fulde Ansvar for Dampere som f. Eks. „Ocar II“ og de Udvandrerkskibe, vi have af lignende Størrelse, ogsaa blive kaldte Skibsmaskiningeniører, men samtidig maatte man ogsaa stille Krav til dem om, at de skulde